

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26.září 2016 stížnost státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. srpna 2016, sp.zn. 2T 114/2015, a rozhodl t a k t o :

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení **z r u š u j e** a soudu prvního stupně se **u k l á d á**, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením obvodního soudu bylo rozhodnuto tak, že podle § 222 odst. 2 tr. řádu se věc obžalovaných F█████ C█████, nar. ██████, M█████ H█████, nar. ██████ a D█████ H█████, nar. ██████ stíhaných pro skutek, kterého se měli podle obžaloby dopustit tím, že dne 19.09.2015 okolo 18:00 hodin v Praze 1 neoprávněně společně vylezli po lešení postaveném u Jižního čestného křídla Pražského hradu (tzv. Carolova traktu) na střechu tohoto křídla, přičemž obžalovaní D█████ H█████ a M█████ H█████ byli převlečeni za kominíky a obžalovaný F█████ C█████ byl převlečen za řemeslníka v reflexní vestě s ochrannou přilbou, po střeše se přesunuli ke stožáru umístěnému v nejvýchodnější části Jižního čestného křídla v místě, kde se spojuje Jižní čestné křídlo Pražského hradu tzv. Carolův trakt, Nový Palác a Střední trakt Pražského hradu, přičemž pohybem po střeše z břidlicových tašek mimo lávky poškodili střešní krytinu a klempířské prvky a způsobili tímto škodu ve výši 44.285,70 Kč včetně DPH, ze stožáru svévolně sňali vlajku prezidenta republiky, jeden ze státních symbolů České republiky, na její místo vyvěsili červené pánské trenky o rozměrech cca 1,5m x 1,5m, které si za tímto účelem přinesli, poté úmyslně přeštipnutím poškodili mechanismus ocelového lanka na vlajkovém stožáru, aby ztížili odstranění jimi pověšených červených trenek, čímž způsobili škodu ve výši 10.858,90 Kč včetně DPH, sňatou vlajku prezidenta republiky ještě na střeše zavinuli do balíčku a tento s úmyslem si vlajku prezidenta republiky ponechat nebo se srozuměním, že tak může učinit třetí na věci nezúčastněná osoba, odhodili za zídku vyhlídky na terasy kavárny Starbucks, neboť věděli, že po opuštění střechy budou zadrženi pracovníky ostražky Pražského hradu, kteří již čekali pod lešením, a současně takto jednali s vědomím, že poblíž místa činu se nachází další osoby ze

seskupení Z [REDAKCE] které jsou o jednání podezřelých informovány a pořizují kamerový záznam, přičemž odcizením vlajky prezidenta republiky způsobili škodu ve výši 33.600,- Kč,

přitom budova Pražského hradu, jejímž vlastníkem je Česká republika a právo hospodaření s ní náleží Správě Pražského hradu, požívá coby budova v historickém jádru hlavního města Prahy ochrany ve smyslu nařízení vlády č. 66/1971 Sb., o Pražské památkové rezervaci, a zároveň jde o nemovitou kulturní památku ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči,

svým jednáním tak podezřelí způsobili poškozené Správě Pražského hradu, IČO: 49366076, škodu poškozením ve výši 55.144,60 Kč včetně DPH a škodu odcizením ve výši 33.600,- Kč,

p o s t u p u j e k projednání Obvodnímu úřadu Městské části Praha 1, Vodičkova 18, Praha 1, neboť skutek by mohl být posouzen jako přestupek.

V odůvodnění napadeného usnesení soud prvního stupně rekapituluje provedené důkazy, přičemž konstatuje mimo jiné z výpovědi obžalovaného M [REDAKCE] H [REDAKCE], který byl jedním z kominíků, že přestípnutí lanka na stožáru pro vyvěšení prezidentské standardy byla nezbytná nutnost, nezbytný technický postup k tomu, aby na stožár trenky mohli vůbec umístit. Jinak stožár poškozen nebyl. Obsahem balíku, který ze střechy odhodili, byla skutečně sejmutá vlajka a je třeba připustit, že technicky musel být na místě někdo čtvrtý, kdo vlajku odnesl. Vlajku v jistém řetězci dopravili z dosahu ostrahy Pražského hradu, tedy technicky zajistili její odvoz a vlajka je dnes v rukou občanů této země. Je rovněž pravdou, že se pohybovali po střeše Pražského hradu, avšak s maximální opatrností, neboť jejich cílem nebylo ničit střechu, a pokud k nějaké škodě došlo, byly to nezbytné provozní náklady k uskutečnění jejich akce. Šíře škody přitom neodpovídá, neboť byli vybaveni speciálními botami.

Rovněž D [REDAKCE] H [REDAKCE] vypověděl, že byl kominíkem. Tento obžalovaný rozhodně nevnímá, že by standartu odcizil, vnímá ji jako nosič symbolu a celá událost má širší souvislosti. Není si vědom, že by poničili střechu nebo se chovali způsobem, který by byl devastující. Celá událost probíhala v poměrně silném vypětí, všichni prožívali nestandardní, pro ně krajní situaci, kdy primárně uvažovali o tom, aby se nezabili, všechno ostatní tomu bylo podřízeno. Dle jeho názoru je míra devastace na střeše, jak je uvedena ve spise, nepředstavitelná. Je si vědom, že lanko nosného stožáru bylo přestřižené. O dalších osobách, které standartu převzali, nemůže mluvit, avšak se standartou bylo nakládáno opatrně.

Obžalovaný F [REDAKCE] C [REDAKCE] využil svého práva a k věci se nevyjádřil ani v přípravném řízení, ani u hlavního líčení.

Svědci J ■ Š ■, policista Útvaru pro ochranu prezidenta ČR, a P ■ T ■, náhodný návštěvník Pražského hradu, se vyjádřili k okolnostem, za nichž pozorovali dne 19.9.2015 kolem 18:00 hodiny pohyb osob na střeše Pražského hradu a následně letící balík z tohoto prostoru s dopadem na terasu pod vyhlídkou na Prahu, přičemž ani jeden z těchto svědků ve velmi krátkém časovém odstupu po tomto pozorování balík v místě dopadu a jeho okolí již nezpozoroval, ačkoli oba na tuto okolnost zaměřili svou pozornost.

Další svědci, a to M ■ Č ■, V ■ L ■, J ■ Z ■, T ■ M ■ a Z ■ K ■, policisté hradní policie Pražského hradu, a svědci M ■ J ■, P ■ S ■ a P ■ S ■, policisté MO Malá Strana a kriminalistický technik, se vyjadřovali ke svému následnému případnému pohybu na střeše předmětného traktu Pražského hradu a svému pozorování v této oblasti, přičemž svědci se vyjádřili, že zjistili poškození přestřížením kovového tažného lanka nosného stožáru, avšak poškození střechy nezaznamenali, když však žádný z nich na střechu nevstupoval, pohybovali se maximálně po pochozích lávkách, někteří z nich toliko potmě, z čehož poškození střechy vyloučit nemohli.

Stejně tak z výpovědí svědků S ■ F ■, P ■ V ■, J ■ M ■ a L ■ J ■, pracovníků správy Pražského hradu bylo zjištěno, že při následném vyvěšení standarty po činu dne 19.9.2015 takto činili přes vikýř a na střechu nevstupovali. Svědek S ■ F ■ vypověděl, že v rámci své funkce technického dozoru za správu Pražského hradu kontaktoval svědka Ř ■ z firmy FAS Maniny, kterého požádal, aby zadokumentoval případné poškození střechy a připravil návrh ceny na opravu. Současně vypověděl, že společně se svědkem Ř ■ se byl na střeše podívat, když se pohyboval pouze po pochozích lávkách a na střechu nevstupoval.

Svědka J ■ Ř ■, jednatel společnosti FAS Maniny k tomu uvedl, že telefonicky byl kontaktován svědkem F ■ dne 20.9.2015 a následujícího dne se společně vydali na střechu, kde se svědek F ■ pohyboval pouze po lávce a on sám se pohyboval i po střeše. Zjistil zde poškozené břidličné kameny, plechový hřeben, deformovaný hromosvodový drát, přestřížené lanko standarty na žerdi a poškozený střešní výlez u žerdi, k čemuž pořídil fotodokumentaci. Podrobnou prohlídku provedl dne 22.9.2015 v celém úseku střechy, na základě níž navrhl Správě Pražského hradu provedení demontáže plechového hřebenu střechy a důkladné posouzení všech břidličných kamenů souvisejících s hřebenem a opravou stožáru. Předmětné práce byly prováděny přibližně do konce října a v jejich průběhu byla na střeše objevena ještě další poškození břidličných kamenů, které nebyly původně viditelné, neboť byly skryté pod plechovým hřebenem. Přitom uvedl, že z veřejných zdrojů na internetu shlédl videozáznam skupiny Z ■, který dokumentuje částečný pohyb osob na střeše Pražského hradu, z něhož mohl porovnat příslušná místa na střeše a zkontrolovat je. Přitom jeho firma prováděla rekonstrukci střechy Pražského hradu, a to konkrétně úsek Jižního výběžku čestného křídla, tedy

předmětné místo, do konce srpna 2015. V té době byla střecha předána Správě Pražského hradu kompletně opravená bez poškození. Od té doby až do provedení prohlídky na žádost Správy Pražského hradu kromě něj na střeše nikdo nebyl, alespoň o tom nemá informace. Přitom poškození střechy vzniklo neodborným pohybem osob po střeše, žádné jiné přírodní vlivy poškození způsobit nemohly, přičemž na materiál dávají záruku 50 let. Svě závěry opírá o dlouhodobou praxi v oboru a o shlédnutý videozáznam skupiny Z [REDAKCE]. Při odborném pohybu po střeše se pohybuje člověk po lávce, která se podloží měkkým materiálem, v opačném případě dojde téměř vždy k poškození. Jediné místo na střeše, kde je možné se pohybovat, je pochozí lávka za balustrádou. Pokud se kdokoli začne pohybovat mimo tuto lávku, musí být srozuměn s tím, že může střechu poškodit.

Dále soud prvního stupně konstatuje ve svém rozhodnutí provedení důkazu videozáznamem o pohybu obžalovaných po střeše Pražského hradu a jejich manipulaci s navíjecím mechanismem stožáru, stejně jako let blíže nezjištěného předmětu ze střechy Jižního čestného křídla Pražského hradu. K opravě střechy na této části Pražského hradu soud konstatoval ze zprávy Ing. S [REDAKCE] F [REDAKCE] Technického dozoru oddělení realizace staveb, Odboru nemovitého majetku, Správy Pražského hradu, že oprava střechy zde byla dokončena dne 14.8.2015 a od tohoto data na střechu nikdo nevstupoval, a to ani ze strany zhotovitele, ani ze strany objednatele.

V hodnotící části provedených důkazů soud prvního stupně konstatuje, že z pořízené fotodokumentace zaznamenávající poškození střechy není reálně schopen zjistit, zda se jedná o fotografie předmětné části střechy, po které se měli obžalovaní pohybovat, stejně tak jako nemůže jednoznačně vyloučit pohyb jiných osob na daném místě v době od předání díla, tj. od 14.8.2015 do 19.9.2015, respektive do 21.9.2015, kdy bylo poškození střechy zjištěno svědkem Ř [REDAKCE]. Jinou situaci shledává při poškození nosného zařízení na vlajkovém stožáru, kde uzavírá, že obžalovaní po formální stránce naplnili zákonné znaky skutkového podstaty přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku, tedy i v jeho kvalifikovaném skutkové podstatě, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, když má za nepochybné, že svým úmyslným jednáním poškodili cizí věc, způsobili na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou a spáchali takový čin na věci, která požívá ochrany podle jiného právního předpisu. Takovéto ochrany Pražský hrad jako všeobecně známá kulturní památka nesporně požívá. Soud se zde přitom ztotožnil i s výší způsobené škody, vyčíslenou v podané obžalobě. U poškození střechy Pražského hradu přitom dospěl k závěru, že nelze spolehlivě bez jakýchkoli pochybností uzavřít, že dané poškození způsobili právě obžalovaní.

Co se týká přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, zde soud poukazuje na nezbytnost naplnění subjektivní stránky, tedy prokázání úmyslu, který musí zahrnovat všechny znaky objektivní stránky, včetně přisvojení. Podotýká, že pro přisvojení si věci zmocněním se vyžaduje úmysl pachatele získat věc nikoli jen

na přechodnou dobu. Přitom obvodní soud dospěl k závěru, že obžalovaní vzhledem ke všem okolnostem případu neměli v úmyslu komukoli cokoli odcizit či způsobit někomu škodu, ale jejich základním a prvořadým úmyslem bylo standartu sejmout a vyměnit za červené trenky. Pro absenci subjektivní stránky tohoto trestného činu nemá být v daném případě možné ani použití právní kvalifikaci přečinu krádeže.

Ve vztahu k přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku obvodní soud rozebírá, že toto ustanovení chrání klidné občanské soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek. Rozhodující je povaha jednání pachatele, nikoli samotné místo, kde k takovému jednání došlo. Trestný čin výtržnictví přitom patří mezi trestné činy hrubě narušující občanské soužití. Jednání naplňující zákonný znak výtržnosti musí být takové povahy, že se dotýká širšího okruhu občanů potud, že proti takovému okruhu osob přímo směřuje, nebo potud, že sice bezprostředně směřuje proti jednotlivci, avšak vzhledem ke způsobu provedení a dalším okolnostem se širšího okruhu osob dotýká například tím, že ohrožuje i je, ruší jejich klid, vyvolá u nich obavy, apod. Výtržnické jednání je tedy projevem záporného vztahu pachatele ke společnosti jako celku, ke spoluobčanům vůbec nebo k hodnotám, na nichž je založeno uspořádání společenství určitého širšího okruhu lidí. Obvodní soud má přitom za to, že z provedených důkazů nevyplývá, že by se jednání obžalovaných nějak dotklo občanů této republiky, nebo že by se tak stalo způsobem, který by svědčil o celkově negativně zaměřeném postoji obžalovaných vůči společnosti či spoluobčanům vůbec. Dle obvodního soudu motiv činu obžalovaných vyvěral výlučně z recese či zviditelnění umělecké skupiny Z [REDAKCE], jejich motivem a úmyslem nebylo závažným způsobem narušit klidné občanské soužití, veřejný klid a pořádek. Z uvedených důvodů má tedy obvodní soud za to, že jednáním obžalovaných nedošlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty ani tohoto přečinu.

Pokud jde o posuzování trestnosti činu obžalovaných, zde soud prvního stupně poukazuje na zásadu subsidiarity trestní represe, která je i výrazem principu proporcionality, přičemž poukazuje na čl. I odst. 1 Ústavy ČR, z jehož podstaty plyne, že stát může omezovat základní práva osob jen v míře nezbytné pro dosažení účelu aplikované zákonné normy. Soud prvního stupně přitom dle svého rozhodnutí pečlivě vážil motiv činu obžalovaných, míru společenské škodlivosti i následek, tedy porušení či ohrožení společenských vztahů, zájmů a hodnot, které jsou objektem trestného činu a důkladně vážil jednak formální právní posouzení věci z hlediska zásad trestního práva, jednak svobodu projevu zaručenou Listinou základní práv a svobod v čl. 17 a dospěl k závěru, že rozhodnutím o trestní odpovědnosti obžalovaných v rámci trestního zákona by mohl vzniknout nebezpečný precedens hraničící s totalitními režimy omezujícími svobodu slova a politický názor. Z uvedených důvodů tedy předpoklady pro vyvození trestní odpovědnosti obžalovaných neshledal, když v této souvislosti zohlednil též osoby obžalovaných, jež míru společenské škodlivosti nijak nezvyšují.

Proti tomuto usnesení podala řádně a včas stížnost státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, v níž namítá, že se závěry samosoudkyně se nemůže ztotožnit, neboť nevycházejí z provedeného dokazování a nemají oporu v trestním zákoně. Samosoudkyně přitom při hodnocení důkazů zcela pominula části výpovědí svědků a samotných obžalovaných, které mají na posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných zcela zásadní vliv. Napadené usnesení dále shledává rozporným s dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu ČR.

Pokud jde o přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku, stěžovatelka nesouhlasí se závěrem samosoudkyně, že nelze prokázat, že poškození střechy vznikla jednáním obžalovaných, když poukazuje zejména na výpovědi svědků S [REDACTED] F [REDACTED] a J [REDACTED] Ř [REDACTED], kteří se vyjadřovali jednak k pohybu osob na předmětné střeše, jednak k rozsahu jejího poškození a oprav, stejně tak jako k mechanismu poškození a pravidlům pohybu po střeše tak, aby k jejímu poškození nedošlo. Přitom svědek J [REDACTED] Ř [REDACTED] se kromě těchto okolností vyjadřoval i k pohybu obžalovaných po střeše, který zjistil z videozáznamů volně přístupných na internetu, z něhož je jednak zřejmý způsob jejich pohybu po střeše, kdy se drželi za hromosvod, tahali za něj, šlapali po střeše, jednak je zřejmý směr jejich pohybu, který odpovídá místům zjištěného poškození. Svědek S [REDACTED] F [REDACTED] přitom připojil k těmto údajům ve své výpovědi poznámku, že poškozená úžlabí a nároží, která částečně viděl z pochozí lávky, částečně z fotodokumentace pořízené J [REDACTED] Ř [REDACTED], na sebe vzájemně navazovala. Sám přitom viděl z pochozí lávky poškození úžlabí, praskliny břidlicových tašek a nadzvednutí konstrukce hromosvodu, z čehož byl zřejmý pohyb osob po měděném úžlabí, které nebylo rovné, a bylo pravděpodobné, že po něm někdo šel nebo na něm někdo klečel. Svědek J [REDACTED] Ř [REDACTED] se potom vyjadřoval ke způsobu fakturace, přičemž uvedl, že fakturované opravy se týkaly nové části střechy, tam kde byla stará břidlice, její opravu nefakturovali. Pokud obhajobou byla předložena fotografie s poškozením střechy, které dle tvrzení obžalovaných oni způsobit nemohli, svědek k tomu podotknul, že se jedná o poškození na staré části, jejíž oprava nebyla součástí fakturace.

Dále stěžovatelka poukazuje na výpovědi samotných obžalovaných, které shledává do jisté míry rozporuplné, když na jedné straně uvádějí, že se po střeše pohybovali s maximální opatrností, na druhé straně připouštějí, že primárně uvažovali nad tím, aby se nezabili a všechno ostatní tomu bylo podřízeno. Sami obžalovaní přitom připustili, že věděli o přistaveném lešení z důvodů prováděných oprav na střeše Pražského hradu, přičemž lešení sledovali právě od chvíle, kdy se o něm dozvěděli. Museli tedy dle stěžovatelky být srozuměni s tím, že vstupují na nově opravenou střešní krytinu, když navíc sami hovoří o tom, že pokud nějakou škodu způsobili, jednalo se o nezbytné náklady k provedení akce. Obžalovaný H [REDACTED] dále zmínil, že si pořizovali speciální boty, neboť si byli vědomi, že je možné střechu poškodit, proto se chovali co nejopatrněji. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaní se způsobením škody na střeše počítali. Stěžovatelka tak poukazuje na to, že z výpovědí

shora vyplývá, že obžalovaní svým pohybem po střeše nějaká poškození způsobit museli, což ani oni sami nepopírají, rozporují tolikto rozsah způsobené škody. Z výpovědí svědků, i některých obžalovaných přitom vyplývá, že ke stožáru se nemohli dostat pouze po pochozích lávkách, ale na samotnou krytinu vstoupit museli, popřípadě na nároží střechy či do úžlabí. Zjištěno bylo i poškození poklopu v blízkosti stožáru, což napovídá tomu, že k němu muselo dojít při manipulaci se stožárem.

Stěžovatelka dále poukazuje na to, že z fotodokumentace pořízené k poškozeným částem střechy lze zjistit pohyb obžalovaných v porovnání s kamerovými záznamy a současně z výpovědí svědků, když svědek F. [redacted] uvádí, že poškození na sebe navazovala. Přitom i na kamerovém záznamu pořízeném samotnou skupinou Z. [redacted] kdy kameru měl pravděpodobně na čele upevněnou obžalovaný C. [redacted], je jednoznačně vidět, že tento klade nohy i ruce na břidlicové tašky, opírá se o ně celou vahou a chytá se hromosvodu. Tento kamerový záznam dle stěžovatelky potvrzuje věrohodnost a profesionální odbornost svědků F. [redacted] a Ř. [redacted] a vyvrací závěr soudu o neprůkaznosti poškození střechy obžalovanými.

Stěžovatelka konstatuje, že pro rozhodnutí o vině popsáním jednáním, tedy poškozením střechy, je rozhodující, zda existují rozumné a důvodné pochybnosti o tom, že škodu způsobili právě obžalovaní. Má přitom za to, že z provedených důkazů lze učinit závěr, že v míře potřebné pro rozhodnutí o vině bylo prokázáno, že škoda způsobená na střeše byla způsobena pohybem obžalovaných po ní, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by v rozmezí přibližně jednoho měsíce šel stejnou trasou po střeše Pražského hradu někdo jiný, a to k témuž cíli, kterým byl stožár se standartou. V jiných místech totiž poškození nově opravené břidlice zjištěno nebylo. Nelze sice stoprocentně vyloučit, že by se na střeše Pražského hradu pohybovala v rozhodném období jiná osoba, kterou by ostraha objektu nezaznamenala, lze ovšem učinit závěr, že míra pravděpodobnosti v tomto směru je téměř nulová. Naopak lze jednoznačně vyloučit, že by obžalovaní svým pohybem po střeše žádnou škodu nezpůsobili. Dle stěžovatelky tak neexistují žádné rozumné a důvodné pochybnosti o tom, že poškození střechy způsobili právě obžalovaní. Pokud jde o subjektivní stránku, z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaní si byli vědomi možnosti poškození střechy a byť k tomuto následku jejich přímý úmysl nesměřoval, byl pokryt srozuměním, tedy úmyslem nepřímým ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaní tak dle stěžovatelky naplnili popsáním skutkem skutkovou podstatu přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

K přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve vztahu k prezidentské standartě stěžovatelka poukazuje na faktické doznání obžalovaných H. [redacted] a H. [redacted], že standartu ze stožáru sňali a odhodili další osobě a dopravili ji z dosahu ostrahy Pražského hradu. Tímto doznáním obžalovaných je jednoznačně prokázán jejich úmysl standartu si přisvojit a nakládat s ní jako s věcí vlastní, který

obžalovaní i zcela realizovali. K argumentu soudu prvního stupně, že si přisvojení si věci zmocněním vyžaduje úmysl získat věc nikoli jen na přechodnou dobu, poukazuje stěžovatelka na výklad k uvedenému ustanovení trestního zákoníku v Komentáři trestního zákoníku, II. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, dle něhož se přisvojením cizí věci nerozumí získání takové věci do vlastnictví, neboť trestným činem nelze nabýt vlastnického práva, přisvojení znamená zároveň vyloučení dosavadního vlastníka nebo faktického držitele z držení, užívání a nakládání s věcí, pachatel získává přisvojením možnost trvalé dispozice s cizí věcí, není však rozhodné, jak poté s věcí, co se jí zmocní, skutečně nakládá, o přisvojení totiž jde i v případě, kdy pachatel cizí věc po činu někomu daruje, odhodí ji nebo zničí, apod. Stěžovatelka má přitom za to, že obžalovaným naopak byl prokázán úmysl standartu Správy Pražského hradu odcizit, přičemž tento úmysl i zrealizovali. Pokud by totiž úmysl obžalovaných, jak je jimi deklarován, a byl přijat i soudem prvního stupně, směřoval toliko k sejmutí standarty a její výměně za červené trenýrky, standartu by na místě jistě zanechali, eventuálně předali Policii ČR při svém zadržení. Naplnění znaků přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve vztahu k odcizené standartě má tak za zcela jednoznačně prokázané.

Pokud soud prvního stupně neshledal naplnění znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, stěžovatelka oponuje tomuto závěru, že jednání obžalovaných se naopak dotklo široké veřejnosti, která je zaznamenala, a toto jednání vyvolalo obsáhlé diskuse občanů na mediálních serverech, přičemž ohlasy byly z velké části negativní a je tedy zřejmé, že jednání obžalovaných se bezesporu občanů této země dotklo. Navíc, jak vyplývá z výsledku samotných obžalovaných, tito svým jednáním naopak chtěli zasáhnout co nejvíce občanů, věděli, že věc bude hojně medializovaná, sami přidali videozáznamy na internetové stránky, popřípadě tam byly přidány jinými osobami ze seskupení Z██████████, vedeni úmyslem šířit svůj počín a dostat ho do povědomí co nejvíce lidí. Obžalovaní sami uvedli, že svým jednáním zkoušeli pevnost symbolů, aby lidé znovu tyto symboly uchopili. Obžalovaný H██████████ uvedl, že současné zřízení už je přežitě a své jednání podnikli ve vztahu ke státu, jako umělec versus autoritářské zřízení, když rovněž vyjádřil v rámci závěrečné řeči své přání změny současného státního zřízení. Obžalovaní tedy svým jednáním zcela zjevně vyjádřili negativní vztah k hodnotám, na nichž je založeno uspořádání pospolitosti současné společnosti a je zřejmé, že jejich jednání se výrazně negativně dotklo velké části občanů této země.

Zde stěžovatelka opět odkazuje na výklad příslušného ustanovení trestního zákoníku uvedený v Komentáři, téhož vydání, zpracované kolektivem autorů vedeným JUDr. Pavlem Šámalem, respektovaným odbornou veřejností, z něhož plyne, že ze slov „hrubá neslušnost“ je zřejmé, že musí jít o závažnější neslušnost přičící se pravidlům občanského soužití a zásadám občanské morálky. Hrubý charakter neslušnosti nelze dovozovat pouze z charakteru osobnosti pachatele a jeho pohnutky, ale je třeba zejména hodnotit vlastní projev pachatele, a to i ve vztahu

k prostředí, kde k němu došlo. Výtržností se rozumí jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (R 44/1990). Typickým příkladem výtržnosti je vandalství (ničení laviček a přístřešků na stanicích veřejné dopravy, převrácení popelnic a vysypávání jejich obsahu, chození po karosériích zaparkovaných automobilů, rozbíjení telefonních budek, veřejného osvětlení apod.). S odvoláním na tento komentář má stěžovatelka za to, že pokud ničení laviček či převrácení popelnic je považováno za výtržnictví, nelze než dospět k závěru, že žalované jednání musí jednoznačně znaky tohoto přečinu naplňovat. Přitom dle judikatury je při posuzování činů výtržnické povahy nutné z hlediska § 358 tr. zákoníku zejména uvážit intenzitu, rysy a průběh útoku, posoudit okolnosti, za nichž byl čin spáchán (na pracovišti, na ulici, v restauraci, na shromáždění občanů, dále denní či noční doba, počet pachatelů), zjišťovat pohnutku činu (arogance vůči ostatním občanům, vyprovokování), zhodnotit následky (poranění osob, poškození věcí), zhodnotit osobu pachatele. Následně stěžovatelka rekapituluje okolnosti posuzovaného případu, a to aktivní neverbální jednání více osob, místo, kde k jednání došlo, neoprávněné vniknutí na památku – Pražský hrad, proběhnutí se po památce se způsobením značné škody na ní (dle konstantní rozhodovací praxe je i proběhnutí po vozidle s jeho poškozením vyšším než 5.000,- Kč, je-li spácháno veřejně, výtržnictvím), odcizení věci, jejichž hodnota převyšuje hranici škody nikoli nepatrné více než šestkrát, přítomnost velkého počtu osob, neoprávněné sejmутí státního symbolu, ohrožení osob hodem standardy, promyšlenost jednání s vědomím možného spáchání trestného činu, rozšíření videozáznamu jednání mezi velké množství osob, a dospívá k závěru, že žalované jednání naplnilo znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku.

Rovněž se stěžovatelka naprosto neztotožňuje s názorem samosoudkyně o uplatnění zásady subsidiarity trestní represe ve vztahu k jednání obžalovaných, když samosoudkyně dospěla k závěru, že jednání obžalovaných spočívající v poškození stožáru naplnilo formální znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku, tedy dokonce v jeho kvalifikované skutkové podstatě, přesto však s odvoláním na subsidiaritu trestní represe trestní odpovědnost obžalovaných nedovodila. Především stěžovatelka poukazuje na to, že dle shora uvedené argumentace se obžalovaní svým jednáním dopustili hned několika trestných činů, ale i s odhlédnutím od této skutečnosti nebyly splněny podmínky pro postup samosoudkyně.

Stěžovatelka poukazuje na formální pojetí trestného činu zakotvené v současném trestním zákoníku, k němuž je subsidiarita trestní represe sice jakýmsi materiálním korektivem, který je však na místě aplikovat pouze tam, kde jde o netypický, ojedinělý a mimořádný případ, vymykající se obvyklému běžně se vyskytujícímu trestnímu jednání, které hraničí s jinou deliktivní odpovědností, či je pochybností, zda je vůbec jakkoli sankcionovatelné, zda lze, z hlediska škodlivosti takového činu pro společnost, toto jednání vůbec trestněprávně postihnout jako

soudně trestný delikt. Při hodnocení společenské škodlivosti jednání potom poukazuje na kritéria uvedená v § 39 odst. 2 tr. zákoníku aplikovaná na konkrétní znaky té které skutkové podstaty trestného činu. Poukazuje potom na stanovisko NSZ č. 5/2011, dle kterého o trestný čin musí jít, bez možnosti vůbec uvažovat o uplatnění zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, bude-li skutek vykazovat znaky kvalifikované skutkové podstaty, jako je tomu v posuzovaném případě, kdy i samosoudkyně shledala naplnění skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

Dále stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.8.2012, sp.zn. 6Tz 50/2012 zabývající se subsidiaritou trestní represe v obdobném případě, kdy docházelo ke konfliktu práva na svobodu projevu a práva na ochranu majetku. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR mimo jiné konstatuje, že pohnutku jednání pachatele nelze hodnotit jako okolnost, která by odůvodňovala závěr, že jednání pachatele z hlediska společenské škodlivosti se nachází pod dolní hranicí trestního jednání, neboť je nutné posuzovat pouze okolnosti, jež jsou zákonným znakem toho kterého trestného činu. Pohnutka přitom nemůže mít vliv na míru společenské škodlivosti, neboť není zákonným znakem přečinu poškození cizí věci podle § 228 tr. zákoníku.

K závěru soudu, že rozhodnutím o trestní odpovědnosti obžalovaných v rámci trestního zákona by mohl vzniknout nebezpečný precedens hraničící s totalitními režimy omezujícími svobodu projevu a politický názor, stěžovatelka uvádí, že soud by takovým rozhodnutím žádný nebezpečný precedens vytvořit nemohl, neboť v případě uznání viny obžalovaných by nejudikoval trestní postih svobody projevu a politického názoru, ale vymezil by jeho hranice, zejména pokud jde o způsob jeho realizace. Naopak je toho názoru, že napadené usnesení by v případě nabytí právní moci mohlo založit zcela nepřijatelný precedens jednoznačně vyzdvihující svobodu projevu nad ochranu majetkových práv a legitimizující bezbřehý výkon svobody projevu. Obžaloba obžalované nestíhá za jejich projevené názory či ústně projevený nesouhlas se současným politickým zřízením a výkonem funkce prezidenta republiky, ale shledává spáchání trestných činů obžalovanými ve zcela konkrétním jednání, jež nelze v demokratické společnosti, která je postavena výrazně i na ochraně majetkových práv osob, přejít bez vyvození trestní odpovědnosti jeho pachatelů. Stěžovatelka je toho názoru, že absolutizace svobody projevu, jak ji připouští svým rozhodnutím samosoudkyně, zasahuje-li do jiných základních práv a svobod, by měla být nepřípustná. I ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR byl vysloven názor, že uplatnění práva na svobodu projevu by nemělo být spojeno se zásahy do majetkové sféry či dokonce sféry osobnostní integrity jiných subjektů, a to včetně subjektů politických. Nelze totiž připustit, aby politické názory byly prezentovány jiným než slovním projevem a vyústily v jednání namířené proti majetku, a to tím spíše takové, jež naplňuje znaky trestného činu. Přitom v případě řešeném Nejvyšším soudem ČR se jednalo o poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, tedy poškozením pomalováním.

Stěžovatelka tedy uvádí, že aplikace subsidiarity trestní represe samosoudkyní v projednávané věci zcela postrádá zákonný podklad a je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 považuje usnesení samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24.8.2016, sp.zn. 2T 114/2015 za nezákonné a navrhuje, aby ho Městský soud v Praze zrušil a uložil soudu prvního stupně o věci znovu jednat a rozhodnout.

Městský soud v Praze na podkladě podané stížnosti přezkoumal ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému usnesení předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost státní zástupkyně je zcela důvodná.

Městský soud v Praze je vázán revizním principem stížnostního řízení, musel tedy při přezkumu přihlížet ke všem případným vadám napadeného usnesení a jemu předcházejícího řízení. Přitom dospěl k závěru, že ze strany obvodního soudu bylo postupováno zcela v mezích trestního řádu v řízení předcházejícím vydání napadeného usnesení, k jehož vydání došlo v rámci konaného hlavního líčení po provedení velmi rozsáhlého, podrobného a pečlivého dokazování, na základě něhož však obvodní soud dospěl k závěrům, s nimiž se stížnostní soud neztotožňuje.

Naopak je třeba konstatovat, že státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 se v odůvodnění podané stížnosti proti napadenému usnesení velmi pečlivě zabývala rozbořením skutkových i právních závěrů soudu prvního stupně, důvody podané stížnosti výstižně a podrobně rozvedla a stížnostní soud může konstatovat, že se s touto argumentací ztotožňuje a pro stručnost na ni lze v podstatě odkázat.

Pokud jde o závěr soudu nalézacího ve vztahu k poškození střešní krytiny a dalších komponent střechy Pražského hradu na jeho Jižním čestném křídle, zde nelze než vytknout obvodnímu soudu, že se provedeným dokazováním dostatečně nezabýval a s provedenými důkazy se náležitým způsobem nevypořádal, když se omezil toliko na konstatování, že není schopen z fotodokumentace pořízené z poškození střechy Pražského hradu a videozáznamu dokumentujícího akci obžalovaných uzavřít, zda se poškozená místa ztotožňují s trasou, po níž se obžalovaní pohybovali. Dále se soud prvního stupně omezil na konstatování, že nemůže vyloučit v mezidobí na předmětném místě pohyb jiných osob, které by poškození střechy mohly způsobit. Samosoudkyně se přitom nezabývala provedenými důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, jak podrobně rozebrala stěžovatelka, a jak jí ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu, a to jak z pohledu zaznamenaného faktického poškození střechy, videozáznamu dokumentujícího pohyb obžalovaných po předmětné části Pražského hradu, výpovědi samotných obžalovaných, kteří nevyklučují případné způsobení škody, toliko rozporují její rozsah, z pohledu výpovědi svědků J. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] a S. [REDAKCE] F. [REDAKCE], ale i z hlediska

zjištění, že shodou okolností bezprostředně před akcí obžalovaných byla na předmětném traktu Pražského hradu dokončena kompletní rekonstrukce střechy a byl tak znám její aktuální technický stav, aniž by naopak v mezidobí byl na místě zjištěn výskyt jiných osob, popřípadě poničení střechy v důsledku působení jiných vlivů než neodborného pohybu osob. Přestože tedy nalézací soud podrobné dokazování provedl, svůj závěr učinil bez jeho náležitého vyhodnocení a vypořádání se s jednotlivými důkazy a nelze jej tedy akceptovat, zatímco argumentace státní zástupkyně má svoji posloupnost a logiku a je třeba, aby se jí obvodní soud seriózně zabýval.

Stejně tak nemohou obstát závěry soudu prvního stupně ve vztahu k přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když na jedné straně z provedeného dokazování vyplývá, že sňatá standarta prezidenta republiky byla obžalovanými za přispění další osoby odstraněna nejen ze stožáru, na němž byla vztyčena, ale následně shozena do prostoru pod Hradem, odkud byla další osobou odnesena, na druhé straně však soud uzavírá, že úmysl obžalovaných nesměřoval k odcizení standardy, avšak zásadní a prvotní úmysl směřoval k její výměně za červené trenky. Ve shodě se státní zástupkyní se nelze ztotožnit s názorem obvodního soudu, že trestný čin krádeže nebyl naplněn ve své subjektivní stránce, tedy v úmyslu, k němuž dospívá dle svého úsudku, že jednání obžalovaných nesměřovalo k odcizení či poškození věci, přičemž pro přisvojení si věci zmocněním se vyžaduje úmysl pachatele získat věc nikoli jen na přechodnou dobu. Co se týče definice přisvojení si věci, lze zcela odkázat na definici citovanou státní zástupkyní. Přitom z jednání obžalovaných je zjevné, že jejich úmysl k odcizení sňaté standardy přímo směřoval, neboť z provedeného dokazování, a to i z výpovědi samotných obžalovaných vyplývá, že standarta po jejím snětí ze stožáru byla obžalovanými odhozena na terasy pod Pražským hradem, odkud byla bezprostředně poté odnesena minimálně jednou další osobou, což obžalovaní nejen připouštějí, ale vyplývá to i ze skutečnosti, že prakticky bezprostředně po jejím odhození na místě již nebyla zpozorována či nalezena, když na tuto okolnost zaměřili svoji pozornost svědci J. Š. a P. T., kteří přímo letící předmět ze střechy zaznamenali a o jeho další osud se zajímali. Je tedy třeba se zabývat otázkou, zda i v tomto smyslu nebylo jednání obžalovaných dopředu připravené, naplánované a zkoordinované ještě s další osobou. Není přitom podstatné, jak obžalovaní dále se standartou prezidenta republiky naložili, zda s ní nakládali sami či ji pouze předali dalším osobám, podstatné je, že ji odňali z vlastnictví či možnosti nakládání s ní oprávněné osobě, v tomto případě Správě Pražského hradu v zastoupení České republiky.

K závěru soudu prvního stupně je přitom třeba konstatovat, že i za situace, kdy úmysl pachatele směřuje ke konkrétnímu následku, nelze vyloučit jeho odpovědnost i za „vedlejší produkt“ v podobě následku, který přímo svým jednáním nesledoval, avšak v důsledku jeho jednání takový následek nastal, přičemž pachatel byl srozuměn s tím, že k němu může dojít. Pro zavinění ve formě eventuálního úmyslu mimo jiné zcela postačí, pokud si je pachatel alespoň v základních rysech

vědom podstatných okolností, které ve svém souhrnu směřují ke vzniku protiprávního následku, jsou způsobilé ho přivodit a pachatel je smířen s jeho vznikem. Srozumění pachatele u nepřímého úmyslu je vyjádřením aktivního volního vztahu pachatele ke způsobenému následku, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek v jeho chování. Způsobení takového následku není přímým cílem pachatele a sleduje cíl jiný, se způsobením tohoto vedlejšího následku je však srozuměn. V tomto konkrétním případě však dokonce provedené důkazy směřují k úvaze, že jednání obžalovaných bylo vedeno přímo konkrétním úmyslem, pro jehož naplnění si předem vytvořili podmínky a jehož realizace byla také úspěšná. Ve světle těchto skutečností a argumentů potom výše prezentovaný závěr soudu prvního stupně může pouze těžko obstát, přičemž nelze než konstatovat ve shodě se stěžovatelkou, že je zcela v rozporu se samotným ustanovením § 205 odst. 1 tr. zákoníku i s § 15 tr. zákoníku definujícím úmysl.

Pro úplnost musí stížnostní soud ve vztahu k trestnému činu krádeže rovněž upozornit na ust. § 137 tr. zákoníku, dle něhož se při stanovení výše škody vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Přitom při stanovení výše škody je třeba vycházet ze skutečné škody, která představuje majetkovou hodnotu, o kterou byl majetek poškozeného zmenšen. Tam, kde došlo k odcizení věci starší a opotřebované, přihlíží se ke stáří věci, k míře jejího opotřebení, použitelnosti věci apod. Z provedených důkazů je přitom zřejmé, že odcizená standarta byla pořízena 2.12.2013 (viz opis karty majetku na č.l. 81), přičemž s ohledem na způsob a podmínky jejího používání lze předpokládat její opotřebení mající vliv na její skutečnou hodnotu v době odcizení. Za tímto účelem bude třeba vyžádání odborného posouzení z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady. Dosud totiž bylo vycházeno toliko z pořizovací ceny za vlajku novou, což neodpovídá požadavkům trestního zákona pro stanovení výše škody, která je u majetkových trestných činů významným kritériem pro posouzení, zda se jedná o trestný čin, důležitým spoluurčujícím hlediskem pro posouzení závažnosti činu ve smyslu ust. § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku a rovněž základním předpokladem pro správné rozhodnutí o nároku na náhradu škody.

Stejně tak lze zcela odkázat na argumentaci stěžovatelky vyjadřující nesouhlas se závěry soudu prvního stupně, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, když samosoudkyně neshledala jednání obžalovaných vážně narušujícím veřejný klid a pořádek, neboť dospěla k závěru, že nebylo prokázáno, že by jednání obžalovaných svědčilo o jejich celkově negativně zaměřeném postoji vůči společnosti či spoluobčanům a že by se nějak dotklo občanů této republiky. Motiv jednání obžalovaných vyvěral dle samosoudkyně výlučně z recese, popřípadě ze snahy zviditelnění umělecké skupiny Z [REDAKCE]. Rovněž k vyvrácení tohoto názoru samosoudkyně je použita argumentace státní zástupkyně v podané stížnosti zcela přiléhavá a opět na ni lze pro stručnost odkázat. Je totiž zřejmé, že jednání obžalovaných bylo naopak namířeno proti hodnotám společnosti, k čemuž volili i prostředky směřující k citelnému zásahu těchto hodnot, ale i

k zásahu široké veřejnosti, když jednak svůj čin provedli v místě koncentrace velkého množství lidí, navíc své jednání zdokumentovali pořízením videozáznamu, který umístili na veřejně dostupném serveru, aby jej mohl shlédnout široký okruh veřejnosti, a nepochybně prostředky svého jednání volili i s předpokladem vyvolání zájmu médií a tedy poskytnutí publicity jejich jednání, právě s ohledem na symboly, vůči nimž směřovalo. Je nepochybné, že Pražský hrad jako sídlo českých králů a posléze prezidentů je symbolem svrchovanosti českého národa a prezidentská standarta jako jeden ze státních symbolů zakotvených v článku 14 Ústavy České republiky je symbolem státnosti. Zásah proti těmto symbolům provázený jejich odcizením lze stěží považovat za čistý demokratický projev názoru bez vyvození odpovědnosti. Přitom ochrana veřejného pořádku a slušného občanského soužití zakotvená v § 358 tr. zákoníku je, jak vyplývá ze soudní praxe a ustálené judikatury, poskytována objektům mnohem menšího významu než jsou objekty citované. Je nepochybně výrazem kulturní úrovně národa, v jaké úctě takto významné symboly chová a jak jim tuto úctu projevuje. Tyto symboly přitom nemají význam individuální, nejsou vztaženy ke konkrétní osobě, ale symbolizují celospolečenské hodnoty a v případě prezidentské zástavy instituci prezidenta republiky, která tradičně požívá celospolečenské úcty a vážnosti, přičemž tento symbol nepředstavuje konkrétní osobu právě úřad vykonávající.

Nelze se tak ve shodě se státní zástupkyní ztotožnit s názorem soudu prvního stupně, že jednání obžalovaných nebylo adresováno veřejnosti a nebylo zaměřeno na celospolečenské hodnoty. Pojem „hrubé neslušnosti“ stěžovatelka podrobně vyargumentovala v písemném odůvodnění své stížnosti, včetně okolností, z nichž naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu dovozuje, a s touto argumentací se obvodní soud bude muset ve svém novém rozhodnutí vypořádat. Způsoby jednání, v nichž je možno spatřovat hrubou neslušnost či výtržnost, jsou uvedeny v § 358 odst. 1 tr. zákoníku toliko příkladmo, přičemž jednání obžalovaných, kdy ústavně zakotvený státní symbol nahradili předmětem představujícím pánské spodní prádlo, je nepochybně možno označit za krajně neuctivé, směřující k hrubému znevážení tohoto symbolu, a tedy naplňující znaky hanobení státního symbolu.

Shora uvedená argumentace je významná i pro oponování závěru soudu prvního stupně při aplikaci zásady subsidiarity trestní represe ve vztahu k jednání obžalovaných spočívajícího v poškození zařízení stožáru určeného pro vyvěšení prezidentské standarty, v němž sám soud prvního stupně shledal naplnění formálních znaků přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku. Přitom i zde se stížnostní soud ztotožňuje s argumentací státní zástupkyně, kterou výstižně a podrobně rozvedla v odůvodnění podané stížnosti, v níž se zabývala formálním pojetím trestného činu uplatňovaným trestním zákoníkem s připuštěním určitého materiálního korektivu v podobě společenské škodlivosti posuzovaného jednání, který je však třeba uplatňovat toliko v krajních případech vykazujících mimořádné okolnosti, kdy se bude zpravidla jednat o hraniční případy ať už ve vztahu k deliktní odpovědnosti nebo možnosti

sankcionovatelnosti, což bude mít svůj odraz právě v posouzení škodlivosti takového činu pro společnost. Zásadu subsidiarity trestní represe lze aplikovat jen v případech společensky málo škodlivých. Společenskou škodlivost činu, která není zákonným znakem trestného činu, nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Vykazuje-li však určitý skutek skutečně všechny zákonné znaky trestného činu, naplňuje tak i hranici společenské nebezpečnosti takového jednání pro společnost. Již ze samotného charakteru tohoto materiálního korektivu pro hraniční případy je pak zřejmé, že jej nebude možno aplikovat na jednání, která po formální stránce naplňují znaky kvalifikovaných skutkových podstat trestných činů, tedy činů spáchaných za přitěžujících okolností, popřípadě za způsobení těžšího následku. V tomto případě přitom sám obvodní soud shledal naplnění formálních znaků přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku, tedy v jeho kvalifikované skutkové podstatě.

Rovněž argumentace stěžovatelky, že by rozhodnutím soudu o případném uznání viny obžalovaných nemohlo dojít k vytvoření nebezpečného precedentu hraničícímu s totalitními režimy omezujícími svobodu projevu a politický názor, jak vyjádřil soud prvního stupně, ale mohlo by dojít toliko k vymezení jeho hranice, je zcela přiléhavá, stejně jako je opodstatněná obava, že napadené usnesení, pokud by nabylo právní moci, by naopak mohlo založit nepřijatelný precedens povyšující svobodu projevu nad ochranu majetkových práv a legitimující bezbřehý výkon svobody projevu. Je zde třeba souhlasit se stěžovatelkou, že obžalovaní nejsou pohnáni k odpovědnosti za projev svého názoru, ale za způsob jeho realizace, zasahující celospolečenské hodnoty, tedy zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a slušného občanského soužití, a rovněž za následky, které svým jednáním způsobily v oblasti majetkových práv druhých osob. Těžko lze připustit, aby svobodou projevu bylo možno ospravedlnit zásah do oprávněných práv jiné osoby v rozsahu ochrany poskytované takovým právům zákonnými předpisy. Dle čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod může každý občan činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Jestliže přitom trestní zákoník postihuje zásah do majetkových práv a jím přesně vymezený zásah do těchto práv označuje za trestný čin a stanovuje za něj postih, je nepochybné, že takovéto jednání je zákonem zakázáno a pro případ porušení tohoto zákazu je sankcionováno. Je tedy zřejmé, že svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého a nelze přitom nadřazovat právo na svobodu projevu nad právo na ochranu majetku, do něhož v tomto případě zjevně bylo zasaženo způsobem a

v intenzitě odporujícím zákonu. Pokud jsou potom osoby pohnány k odpovědnosti za takové překročení či porušení zákona, nelze to považovat za porušení demokratických principů, které jsou naopak založeny na rovném postavení každého jednotlivce před zákonem.

Za této situace, kdy usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24.8.2016, sp. 2T 114/2015 ze shora podrobně rozvedených důvodů nemohlo obstát, nezbylo Městskému soudu v Praze než ke stížnosti podané státní zástupkyní Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušit a soudu prvního stupně uložit, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Při novém rozhodování je soud I. stupně vázán právním názorem, který ve věci vyslovil orgán nadřízený, a je povinen provést úkony, jejichž provedení tento orgán nařídil (§ 149 odst. 6 tr. řádu).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 26. září 2016

JUDr. Eva B r á z d i l o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Dudová